

У неком далеком добу, на некој планети Млијечне Стазе гдје је хуманост дошла до врхунца правичности, постојала је једна услужна међународна, затворска институција која се посебно бринула о људским правима својих штићеника.

Елем, када би нека особа ометала поредак властодржаца, тај би је затвор узео под своје, и за скупе паре гарантирао моћницима чији је поредак био ометан, да ће ту индивидуу хумано сређивати све док она не испусти душу, или док не буде близу тога да издахне, поставши несвјесна своје егзистенције.

Једино ограничење за тај затвор било је то што та особа није могла бити на бризи те установе више од једанаест година. Па, боже мој. Ако нека особа, чак ни након једанаест година не испусти душу, након софистицираних хуманих третмана којима је подвргнута, онда је ту, очито, ђаво умијешао своје прсте, а с њим се није шалити. И управо се такав случај, статистички мало вјеројатан десио у тој институцији.

Једнаест година самоће

Пише: Емил Влајки
уторак, 01 јул 2014 07:06

